

Henstilling paa dette Punkt, maa jeg dog holde paa, at der bør gøres Forskel mellem større og mindre Jordbrugere; der er ingen Mening i, at Afgiften skal være lige saa høj for den ganske lille Jordbruger som for den store. Jeg vil ogsaa for Fiskernes Vedkommende anse det for ganske urimeligt, at de overhovedet ikke skal kunne faa Jagttegn for et mindre Beløb end 10 Kr. For deres Vedkommende burde man i hvert Fald nøjes med den laveste Takst, nemlig 5 Kr.

Med Hensyn til Lovforslagets §§ 17 og 18, som indeholder Fredningsbestemmelser, har jeg ikke særdeles meget at bemærke. Saa vidt jeg kan se, er der her adskillige Forbedringer, som det vil være af Betydning snarest muligt at faa gennemført. Paa eet Punkt beklager jeg, at man ikke har forstaaet, at de nuværende Fredningsbestemmelser er i højeste Grad uheldige, nemlig med Hensyn til de saakaldte Svømmeænder. Der har man stillet sig mærkelig uforstaaende ikke alene indenfor det Udvalg, som har udarbejdet det oprindelige Lovforslag fra Samlingen 1919—20, men ogsaa nu fra Landbrugsministerens og hans Departements Side. Man vil efter dette Lovforslag fremdeles have Lov til at skyde Graaanden bort fra de grønne Ællinger den 16. Juli. Dette betyder, som det Gang paa Gang er hævdet fra jagtinteresserede Folks Side, i Virkeligheden en Inhumanitet i vor Jagtlovgivning. Naar vi overhovedet er naaet til at ville revidere vore Fredningsbestemmelser, kan man ikke være med til at opretholde noget saadant. Det gøres gældende fra kyndige Folks Side, at Ællingerne saa at sige aldrig er udvokset den 16. Juli, og de bliver derfor som Regel et uhyre let Bytte for samvittighedsløse Jægere og disses Hunde. Jeg vil henstille til Overvejelse i Udvalget — og jeg vil bede den højtærede Minister med Velvillie deltage i en saadan Overvejelse —, at Fredningstiden for Svømmeænder begynder den 15. Februar og først slutter den 31. August.

Lovforslaget indeholder en Bestemmelse om, at den graa Fiskehejre fremtidig kun maa jages fra 1. Juli til 28. Februar; her gøres fra Fiskernes Side gældende, at Fredning overhovedet ikke er ønskelig, og det samme gælder for øvrigt den store Havmaage og Lappedykkeren.

Der kan, forekommer det mig, med Rette ankes noget over, at de Institutioners Repræsentanter, der har udarbejdet dette Forslag, har været noget for ensidige i deres Interesser, Ønsker og Krav. Jeg

bebrejdede i sin Tid, i 1920, den daværende Landbrugsminister, at Kommissionsbetænkningen ikke havde været tilstillet de samvirkende danske Husmandsforeninger til Erklæring, og jeg kunde tilføje, at jeg beklager ikke alene, at dette hverken er sket den Gang eller senere, men jeg beklager tillige, at man ikke har fundet Anledning til at tilstille Dansk Fiskeriforening Forslaget til Erklæring. Det forekommer mig, at disse to Organisationer havde samme Krav paa at blive hørt som Dansk Jagtforening, Dansk ornitologisk Forening, Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, og hvem man i øvrigt har forhandlet med. Netop under Hensyn til, at jeg mener, at der her er sket en Fejl, har jeg i Enkeltheder villet fremdrage disse Ting.

Hvad Jagtnævnet angaar kan jeg ikke se nogen Ulykke i, at det oprettes. Jeg hører, at Vestres Ordfører er betænkelig derved, men jeg synes i og for sig, at det vilde være nyttigt — navnlig hvis vi skal ind paa kun at revidere Jagtloven hvert 30te Aar, det er jo ca. 30 Aar siden, vi fik den nugældende Jagtlov —, om Urimeligheder kunde ophæves ved ministeriel Foranstaltning. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, om man ikke ogsaa burde medtage en Repræsentant for Fiskerne, og endelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der er opstaaet en ny Forening af Jægere, som jeg sætter mindst lige saa megen Pris paa som paa „Dansk Jagtforening“. Den nye Forening kalder sig med det Navn, som Jægerens Værnehelgen bærer, nemlig Hubertus, og har mange Medlemmer omkring i Landet, den repræsenterer fortrinsvis de mindre Jagtejere, Husmændene og Gaardmændene, og ogsaa Jagtlejere. Hvis et Jagtnavn i det hele taget skal oprettes, vil jeg, som sagt, henstille, at man deri medtager en Repræsentant for Fiskerne og en Repræsentant for denne nye, efter min Mening langt fra betydningsløse Jægerorganisation. Der er mange Enkeltheder i dette Lovforslag; som maa overvejes nærmere i det Udvalg, der bliver nedsat, og jeg skal paa Forhaand tilsige min og mine Meningsfællers velvillige Medvirken til en Forhandling om hele Sagen.

Inden jeg slutter, kan jeg dog ikke tilbageholde et Par Bemærkninger om tre Paragraffer, med hvilke jeg ogsaa i nogen Grad beskæftigede mig her i Tinget i 1920. Den første er § 26, hvori der staar: „Ingen maa sælge eller transportere eller opbevare Vildt, om hvilket han ved eller har Grund til at formode, at det er erhvervet ved ulovlig Jagt“, og der fastsættes en Stra